

Imod grænser og deportationer!

Den 22. november døde en 34-årig algerisk mand af de skader som politiet påførte ham da de to dage inden forsøgte at tvangsudsende ham på et fly fra Kastrup Lufthavn. Manden gjorde tilsyneladende modstand mod deportationen, og der opstod tumult i flyet. Ifølge øjenvidner var politiet meget hårdhændede og barske. Tre pansere lå oven på den algeriske mand og forsøgte at trykke ham ned i sædet, mens en fjerde stod og viftede med sit skilt og holdt flyets passagerer på afstand. Ifølge et vidne fortsatte kampen i omkring en halv time, indtil manden pludselig mistede bevidstheden. Herefter blev der over højtaleranlægget spurgt efter en læge, og tilfældigvis var der en ombord på flyet. Lægen ydede førstehjælp, indtil manden blev hentet fra flyet af en ambulance. To dage senere døde den 34-årige på hospitalet.

Den 34-årige er langt fra den første som på den ene eller den anden måde har mistet livet på grund af de skrappere og skrappere grænser for menneskers frie bevægelse; myrdet af politi eller vagter, druknet i Middelhavet, død i en flygtningelejr af almindelige sygdomme som ikke blev behandlet i tide. Migrationspolitikken er morderisk, og politiet er bødlerne. Men selv om disse hændelser bliver sørgeligt almindelige, så har vi et ansvar når det sker så tæt på. Hvis ikke vi holder de direkte ansvarlige – danske politikere og politi – ansvarlige for det skete, hvem gør så?

Tirsdag den 28. november afholdt *Welcome to Denmark* en demonstration som gik fra Israels Plads (smagløst omdøbt til Palæstinas Plads i invitationen) til Integrationsministeriet. Det var som ventet en lille og tam demonstration, som ikke gav indtryk af at politiet netop havde taget livet af en person. Kun få kammerater mødte op, og denne skribent så overhovedet ingen forsøg på at løfte demonstrationen udover det uværdige spektakel med fakler og taler. Nej, at snakke og vifte med fakler mens man 'hygger' sig med småsnak og vittigheder er ikke en værdig mindestund for et menneske som døde mens han gjorde modstand mod sin tvangsdeportation. Det eneste værdige er at gå amok; at tage hele gaden, at overmale væggene med vredens og sorgens ord, at angribe de som er direkte ansvarlige: Politiet.

Fredag den 1. december indkaldte *Initiativ for anarkistisk solidaritet* til en dem-

onstration fra Folkets Park på Nørrebro. I indkaldelsen stod blandt andet:

»Han er den fjerde person i år som dør i politiets varetægt. Hver og én, er én for meget! Lad ingen være glemt!

I verden som den ser ud i dag er din værdi som menneske ikke større end din værdi som et objekt der kan udnyttes som arbejdskraft af magthaverne og de rige. Inden for kategorien som udnyttede opdeles vi endnu en gang efter vores hudfarve, fødested, køn og meget andet... De som havner længst nede i denne hakkeorden bliver mødt med indespærring, vold og udvisninger.

Vi kæmper for en verden uden grænser og dødbringende hierarkier. Nationalisme og racisme skaber splittelser mellem os der udnyttes til fordel for de rige og magtfulde, men vi ved, at vi intet har tilfælles med magthaverne. Derfor solidariserer vi os med dem som lider mest under den nuværende samfundsorden, og vi føler uendelig vrede og retfærdighedstrang over at statens vold har krævet endnu et liv.

Grænser og udvisninger koster utallige menneskeliv. Politikerne er ansvarlige for at lave lovene som opretholder dem, og politiet er bødlerne som fører beslutningerne ud i livet.

Vi tillader ikke politiet at udføre deres beskidte arbejde i ro og mag. Vi tillader ikke politikerne at lave lovene som lovliggør denne verdens uretfærdighed.

Vi mindes et menneske som døde mens han gjorde modstand! Lad os mindes ham på en måde som er hans død værdig!«

Kort inden Orkanen gik til trykkeriet

modtog vi følgende beskrivelse af gårsdagens demonstration:

»Ved demonstrationens start samledes en forholdsvis lille flok maskerede kammerater sig i Folkets Park. Der var intet politi at se. Demonstrationen, som uden hverken banner eller flag havde mere karakter af en gåtur, bevægede sig hurtigt op på Nørrebrogade. På vejen mødte den en politipatrulje som gloede lidt på den maskerede flok, men derefter kørte videre. 'Demoen' gik ned ad den julebelyste Nørrebrogade, hvor der var mange mennesker ude, men var på dette tidspunkt ganske udspreddt. Da den nåede hjørnet ved Blegdamsvej angreb en gruppe kammerater Nordeabanken med sten og fyrværkeri. Ingen forbigående greb ind. Herefter opløstes demoen. Ingen blev anholdt.«

Således fik politiets mord ikke lov til at forbigå i stilhed og julehygge. Der kunne og burde have været en endnu voldsommere reaktion mod politiet, politikerne og de rige, som hver især er ansvarlige, men vi glæder os over at handlingssammenslutningen blev brudt for en gangs skyld. Denne aktion giver os et fingerpeg om at det er muligt at handle selvom vi er få, og at en lille beslutsom gruppe kan mere end en stor og docil demonstration.

Samtidig rejser hændelserne siden dødsfaldet nogle spørgsmål som afkræver svar: Hvorfor mente så få kammerater, at det var vigtigt at solidariserer sig med den person som døde af politiets vold? Hvorfor mente så få, at det var værdt at risikere noget for ikke at lade denne hændelse glemmes bort? Hvis ikke dette er for meget, hvad er så? ♦ aio

Ingen leder

Mørket har lagt sig over vores del af verden, og i et stykke tid vil det endnu blive mørkere. Det er intet som vi bør lade os tynde af. Visse ting gør man alligevel helst i mørke...

I dette nummer af bladet kan du læse om sagen hvor en 34-årig døde af politiets vold under en tvangsudvisning, og om nogle af de reaktioner som er kommet på hændelsen. Lad ikke dette gå i glemmebogen!

Herudover kan du læse om aktioner i Finland og Sverige, om universitetets rolle i videreførelsen af samfundet, om at ødelægge de undertrykkende kønsroller, om at hengive sig til kontroltabet, og en fundering over hvem det er som bør være taknemmelige for de usle jobs som oftest udføres af migranter. Derudover finder du en boganmeldelse, læserbreve og et digt om indespærring.

Dette er årets sidste nummer af Orkanen. Næste nummer bliver den 6. januar næste år. Vi håber at I som læser bladet fortsat og i endnu højere grad vil indsende materiale til bladet, eller blot fortælle os hvad I synes om indholdet.

Vi fortsætter med at udvikle ideerne omkring bladet, hvordan det kan anvendes og hvordan det bedst bliver udbredt. Hvis du har lyst til at distribuere det til dine kammerater der hvor du bor, så tag gerne kontakt.

»Vi siger kun, hvad vi ikke er og hvad vi ikke vil, for det går ikke at komme uden om ødelæggelsen som forløsende kraft; oprøret kan ikke være andet end destruktivt.« ♦

orkan

Mine Herrer, den sociale bygning er truet af forfald: Den revolutionære orkan får dets allerstærkeste søjler til at svaje, dets fundament er afnavet af sult og elendighed. Pøbelen, hoben, kanalen vover at gøre oprør mod alle de hellige og retfærdige principper som opretholder samfundet, den vover at gøre oprør mod vores faderlige autoritet og proklamerer opløsende principper som i sig bærer kimen til ødelæggelsen af alle vores ærværdige institutioner, som er garantien for retfærdighed, for fred og orden.

Hjernedynamit: Anarkistisk prosa fra Spanien 1880-1911, boganmeldelse på bagsiden.

Malmø, Sverige: Angreb på politiets paskontor

Ifølge en kort erklæring offentliggjort på svenske og internationale antiautoritære hjemmesider, blev politiets paskontor i Malmø angrebet med sten natten til EU-topmødet, som fandt sted i Göteborg den 17. november. Det var anarkister som tog ansvaret for angrebet. Erklæringen kan du læse i sin helhed i boksen til højre.

I erklæringen forbindes valget af mål med EU's ansvar for opretholdelsen af de indre og ydre grænser og de utallige dødsfald dette leder til, samt politiets ansvar for at udføre grænsekontroller og deportationer. Noget som desværre blev sørgeligt aktuelt få dage senere, da

dansk politi den 20. tog livet af en 34-årig mand som de forsøgte at tvangsdeportere.

Som nævnt fandt angrebet sted i Malmø, mens selve topmødet var i Göteborg. På den måde skabes en forbindelse mellem et spektakulært topmøde og en af de institutioner som dagligt driver dette samfund – politiet – og viser os endnu engang, at selvom magtens symbolske overhoveder samler sig på et bestemt sted, betyder det ikke at vi er nødt til at møde dem der for at gøre modstand.

Magtens strukturer findes overalt – i dag mere end nogensinde – og det er for os blot et spørgsmål om at erkende deres eksistens og

skride til handling. Ved at sprede den sociale konflikt og selv vælge terrænet for deres kampe, kan antiautoritære revolutionære skride ud over de begrænsninger som indrammer gængse former for modstand, som f.eks. demonstrationer og manifestationer.

Hvorfor demonstrere ørkesløst foran rækker af uropoliti, på datoer fastlagte af magthaverne, når der findes utallige måle at sabotere overalt og hele tiden? ♦

oik

Erklæringen er oversat til dansk af Orkanen. På engelsk bl.a. her: <http://actforfree.nostate.net/?p=28985>

Aktion

Den 17. november samledes lederne af den Europæiske Unions nationer sig i Göteborg til EU-topmødet. EU opretholder årvågent sine ydre grænser, hvilket leder til utallige dødsfald blandt mennesker som forsøger at komme ind i Europa. De indre grænsekontroller vendte tilbage under den seneste 'flygtningekrise', og ved den svenske grænse er de stadig i kraft. Grænser og deportationer beskytter de europæiske samfunds rige og magtfulde mennesker, med mord og indespærring som pris, og kommer tydeligt til udtryk i pas og politi.

Politiet udfører villigt det lumske arbejde at kontrollere grænserne og udføre deportationer. Samtidigt giver EU medlemslandenes politistyrker udvidede muligheder for repressivt samarbejde, ved at gøre dem i stand til at dele information og udstede arrestordre på eftersøgte mennesker i hele EU.

Politiet mobiliseredes kraftigt for at beskytte EU-topmødet i Göteborg, så vi besluttede os for at slå til et andet sted, borte fra deres opmærksomhed.

Af disse årsager, og mange andre, angreb vi natten til EU-topmødet politiets paskontor i Malmø med sten.

Vi sender varme rebelske hilsener til de som kæmper mod grænser og nationalstater og til de som kæmpede mod politiet den 30. september, da nazister demonstrerede i Göteborg, og især til dem som nu er fængslede eller skal i retten for det som skete den dag.

Anarkister

How NOT to be a rebel

- Make sure always to have a legitimate excuse, when you decide not to act violently against unfreedom.
- Embrace powerlessness.
- Convince yourself at all times that every rebellious act will be in vain.
- Forever drown your sorrows, anger and hatred as a result of the existing social order with any kind of mind-altering substance.
- Befriend a cop.
- Share your rebellious inclinations with the people who will do anything to 'keep you safe'.
- Conclude that fear is a burden too heavy to bear; that occasional melancholy is bad for your health, and that full-fledged freedom has never been anything but an illusion.
- Present sound reasoning for trusting the state in 'obvious' cases.
- Discredit the belief that you, as a rebel, can make a change.
- Discredit the belief that you, as a rebel, matter.
- Let your ignorance concerning the making of a molotov-cocktail hurl you into a daze of resignation.
- Start thinking too much about what you stand to lose, instead of what you stand to gain.
- Take love for granted.
- Unlearn life.

Kort nyt

Finland: Mejerilastbiler stukket i brand

14. november. I en kort tekst offentliggjort på internettet erklærer en anonym gruppe at de har sat ild til fire lastbiler tilhørende et af Finlands største mejerier, Valio, i byen Tampere. Gruppen skriver blandt andet: »Mange fra vores celle har længe ønsket at ramme dette firma. Vi mener ikke at det er nødvendigt at forklare årsagerne til vort valg særligt grundigt: mælkeindustrien har en lang historie af ødelæggelse, ondskab og tortur mod denne planet, dens økosystemer og dens beboere.«

Hele teksten på engelsk: directaction.info/news_nov14_17.htm

Bilbrande i København

26. november. Flere biler blev skadet i en bilbrand i Nordvest ved femtiden om morgenen. Kort forinden var der sat ild til nogle benzinstandere på en tankstation ved Frederikssundsvej. ♦ onb

Fængsel. Et anonymt tilsendt bidrag om indespærring. Modtaget på svensk og oversat af Orkanen.

»badetøfler, sportstoppe«

persiennerne gør ondt i mine øjne
luften er klistret og himlen overskyet

denne situation er en eller flere beslutninger
at undslippe, at indføje i sin krop
blandt andre minder

biblioteket anvendes også som forhørsrum
optællingen
visitationen ud til gårturen

jorden findes der
omringet
det er den vi betræder med forskellige risici
hver og en ud fra sin egen konflikt med jorden som
retsforfulgt territorium

L sidder frem for mig ved vinduet
spørger mig hver morgen om jeg huske mine drømme
nu kommer regnen, små tætte dråber, de høres ikke

jeg tilbringer 23 af døgnets timer indendørs
visse af vagterne skiftes ud, andre er de samme
hele tiden kommer der nye fanger

får breve som lugter af parfume og lægger dem under
hovedpuden
derude ligger vandet

går til træningsrummet og sveder
saltkrystaller over lægene
vagterne som omkringskærer hver en bevægelse

ligger i sengen med hamrende hjerte
mærker pulsen ved halsen
adrenalinet som ikke er til at stoppe
har kroppen fuld af glødende blomster og knive

H som sidder ved siden af mig er vidunderlig og jeg vil
sige det til hende
en dag går jeg ud herfra og tager mit eget tøj på
elastikbåndet vil ikke engang være stivnet
kriminforsorgen vil skifte sine kollektioner ud
badetøfler, sportstoppe
folk ældes her
linjer
muskler som forandres
til lyden af samme motorvej gennem ventilationsvinduet
synet som forværres af ikke at kunne se hinsides
murstensvæggen, plankeværket
bølgeplader og hegn

vil sige noget til dig men kan ikke
og hvad findes der at sige som du ikke allerede ved om
tid
fængslets vægge
og dets ubeboelighed

vi snakker om lykken ved at ramme plet;
at have præcis tilpas meget tøj på til gårturen
solrige dage lægger vi os på jorden
steger i sportstop
snakker om det indlysende
vagter og om at blive gale
at beskytte sig, stryge sit tøj

synes om regnfulde eftermiddage
det er som om anstaltens lyde forsvinder
fantaserer om skidt og mudder
at savne anden eksistens end den umiddelbare
at gå ud i en silkeblød fløjlsnat
bevæge sig i mørket
uden fremtid
hendes forbrydelse har ingen antydelse om hendes
kommende

læg dig ved siden af mig
medbring saltvand og vilde roser
få tiden til at høre op, brænd et fængsel
angrib vagternes hjem

jeg forventer mig intet
jeg ved bare ikke hvad jeg skal gøre af mine drømme ♦

Læserbreve | Correspondence

Mit navn er bytteskab.

Jeg er anarkist og jeg blev ca. en måned gammel. Jeg stod tilforladt opad et træ i Folkets park på Nørrebro, indtil jeg blev fjernet. Nu er jeg forsvundet sporløst, og ingen jeg kender ved, hvor jeg er blevet af. I virkeligheden er jeg formentligt på nuværende tidspunkt blevet mast til pindebrænde, og inceneret til aske og varme. Min hovedfunktion som bytteskab er således tilendebragt, og nu og et stykke ud i fremtiden boltrer jeg mig med alskens vandmolekyler. Jeg opvarmer dem, og suser rundt sammen med dem gennem Københavnerens gulvarme- og radiatorrør. Jeg er klemmt imellem hukommelsens mangelfuldhed og dokumentationens utilstrækkelighed, indtil jeg til sidst er komprimeret til ingenting.

Vi er nogen, der på ingen måde accepterer, at jeg er blevet fjernet. Der er absolut ingen undskyldning. Jeg stod til fuld afbenyttelse, jeg blev benyttet ad helvede til, og jeg udnyttede ingen. Jeg blev endda værnet om, da en efterårsstorm rev min dør af. Jeg udelukker ikke nogen, men jeg tror ikke det er de lokale indbyggere, der står bag min forsvinden. Jeg har en nagende mistanke om, at det er resultatet af et logisk samarbejde mellem kommune og politi. Hvorfor? Fordi I kommunale røvhuller fandeme skal have en finger med i alt, det er til at brække sig over, og politiet ligeså. Alle I forbandede narrøve kan ikke holde ud, at få sat stolen for døren. Vi er nogen, der ikke gider jer, fat

det! Vi respekterer jer ikke, vi frygter jer ikke, og vi ønsker at myrde jer. I agter at smadre alt, hvad vi har kært, inklusiv os selv. Vi er i krig uden forhandling, kompromis og pragmatik. Derfor vil det på ingen måde komme som en overraskelse, hvis I står bag min død. Denne gang var det mig, næste gang er det muligvis mine kammerater, men lad mig sige jer noget: de kan også få ting og sager til at forsvinde, således at hovedfunktionen bliver tilendebragt og I ikke står tilbage med andet end aske og varme. ♦

Bytteskab

Deltagelse

Ved deltagelse legitimerer man det man deltager i. Det er derfor, at den første modstand mod ethvert oprør, stort som småt, er et krav om deltagelse: »Du kan ikke kritisere, hvis du ikke vil være med«. Enhver autoritet forstår instinktivt faren ved det oprør som benægter al rimelighed, samtale og deltagelse, for et sådant oprør er i sandhed samfundsnedbrydende. Således, er det ved at spille retssalens spil, at man legitimerer dens eksistens.

Alle samfundsstøtter, fra anarkister til konservative, forener sig i kampen mod de antisociale individer som har forstået, at frivillig deltagelse i undertrykkelsen og udnyttelsen er den fælde som kvæler ethvert oprør, og som derfor nægter at anerkende herskerne som samtalepartner. Når visse anarkister befippet beder om tilbageholdenhed hvad angår solidaritet med vores kammerater i rettens kløer, viser de på forhånd hvilken verden de ønsker; et samfund som endnu forvaltes af de som ved bedre, et samfund som står over individet og hvor »kollektivitet' ... [er] løgnen som forvandler individuel elendighed til 'det fælles bedste'«.

For at sikre sig at tingene ikke går amok træder de med politikerens virkemidler ind på scenen. De fører på flere niveauer en dialog med herskerne, en dialog som legitimerer herredømmet, og det er det første problem jeg har med dem. Men jeg glemmer heller ikke, at den som i dag indsætter sig selv som forvalter af kampen mod det bestående, ikke i morgen kommer til at afgå frivilligt.

Foran den dydige anarkismes sorte kors bøjer de uforbedelige samfundsselskere sig, mens de urimelige

rebeller sammensværger sig for at røve kirken og futte lortet af. De skylder ingen forklaring til nogen, for individets oprør mod alle autoriteter har kun én målestok: det levende, unikke individ. ♦ J

Selvcensur

Det er kommet mig for øre hvordan visse anarkistiske grupper her i København udøver selvcensur, ved at forsøge at udelukke særlige publikationer og tekster fra deres væresteder. Nærmere bestemt tekster som tydeligt udtrykker ønsker om eller metoder for at gå til angreb på autoriteternes verden. Argumentet for censuren er frygt for repression. Det er både sørgeligt og lattervækende, men inden det går så langt, vil jeg bede jer om grundigt at overveje hvad I gør:

- Vi lever i et land uden censur, hvor vi indtil videre kan skrive stort set hvad vi vil uden retsforfølgelse. Hvorfor ønsker I da selv at indføre censur?
- Anarkismen indebærer uden tvivl, historisk og i dag, et oprør. Hvis I ikke engang kan støtte oprørske skrevne ord, hvordan vil I da bevæge jer hen imod en revolution?
- At gøre oprør er at flytte grænserne for det mulige. Hvorfor vil I da sætte grænser for hvad der kan udtrykkes på skrift?
- Den falske splittelse mellem »gode idealister« og »ballademagere«, er statens redskab til at retfærdiggøre repression. Ønsker I at forstærke denne proces gennem censur?
- Husker I hvem der skrev »At bryde ned må ... blive det program, hvorom anarkisterne samles«? Og om »... disse grinagtige størrelser, som er så overmodige, fordi vi andre endnu ikke har besluttet os til at kværke dem og ekspropriere deres ejendom«? Og om hvem hans kammerater sagde: »... om han endelig ville have nogle af samfundets midler, skulle det ikke være som gave; han ville selv tage dem. Han betragtede det selvfølgelig som sin fulde ret at få fat i disse midler«? En person som måtte gå i fængsel for sin overbevisning og ikke lod sig nedtyste af den grund. Jeg tror I ved hvem jeg taler om.

Jeg håber at I vil svare på nogle af disse spørgsmål, om ikke offentligt, så i det mindste næste gang I diskuterer om I skal censurere en tekst, en bog eller et blad. ♦ @

Taknemmelighedens pris

Når mennesker fra nær og fjern kommer til Danmark og søger arbejde, skal de være taknemmelige for at opnå ansættelse. Det skal de, fordi de i Danmark arbejder under bedre forhold, får en højere løn og får adgang til dette lands offentlige tjenester. Det betyder selvfølgelig ikke, at disse mennesker får en ligeså god løn, service osv. som indfødte danskere, men i det mindste er det alligevel en del bedre, end hvad de ville få dér, hvor de kommer fra.

Dette argument er velkendt, og bliver bl.a. brugt i dyreindustrien. Fordelt på ca. 1500 danske minkfarme lever disse ark-tiske dyr et liv under helt absurde forhold, men, som industrien formulerer det, de ville leve endnu dårligere liv, hvis minkproduktionen flyttede til Østeuropa eller Asien. Det er således moralsk forsvareligt at gøre forfærdelige ting, så længe der er andre, der gør endnu mere forfærdelige ting. Ligeledes må vi huske på, at når Danmark er krigsførende bliver der altså ikke slået ligeså mange civile ihjel som når andre stater er det.

Overordnet set, er der blevet sat en vældig god aftale i stand med alle de udenlandske arbejdere, der kommer hertil. De klager ikke, de har ikke bragt deres tidskrævende og bekostelige familier med sig, og hvis de skal fyres, står der en bunke ivrige ligesindede i kø for at tage deres plads. Men vigtigst af alt, så betyd-

er arbejdet for disse mennesker helt ufatteligt meget. Det er vi godt klar over, og derfor ved vi også, hvor langt de vil gå for at tjene deres penge. Den logiske konsekvens bliver da, at vi henstiller dem til det arbejde, der har de værste tænkelige arbejdstider, er særligt fysisk nedslidende, og som udføres i isolation.

Disse former for arbejde er at finde i f.eks. hotel- og restaurationsbranchen, slagteri- og mejeriindustrien og rengøringsbranchen. Store dele af disse brancher er skræddersyet til i forvejen diskriminerede og undertrykte mennesker. Mennesker som systematisk holdes fra fadet, men som skal græde glædestårer, når de får hvad vi enten har efterladt, eller gylpet op pga. overspisning. Mennesker som skal undergå et massivt fysisk og psykisk pres, der suger livet ud af dem, hvad enten de rutinemæssigt skal påføre andre levende og følede væsener lidelse, eller ligge på alle fire og tørre op efter de rige og fine.

Herhjemme har vi for længst fundet ud af, at vi skal holde os langt væk fra den slags afskyvækkende og nedværdigende arbejde. Det duer bare ikke, at alle holder sig væk. Derfor åbner vi selvfølgelig vore omsorgsfulde hjerter og græser for valfartende, forarmede stakler, der søger grønnere græsgange. Dermed kan vi få ordnet det arbejde i Danmark, som vi ikke selv ville røre med en ildtang, og vi

kan tilmed gøre det med både selvtilfredshed og anstændighed.

Ovenpå denne smukke idyl, hvor billig og pacificeret udenlandsk arbejdskraft kombineret med dansk moralsk overlegenhed går op i en højere enhed, skal der måske alligevel en lille smule selvansagelse til. For os er det ganske gratis at mæske sig i velstand, strukturelle privilegier og valgfrihed, og det er ligeså gratis ikke at skænke dette faktum en eneste tanke. Skal vi da være taknemmelige? Taknemmelige for at være undertrykkerne, og for friheden til at undertrykke? Taknemmelige for at være dem, der pisker, ud-piner og nedbryder andre mennesker? Det vil næppe sidde godt på os rød-hvide filantroper at anskue verdenssituationen således, men måske bør vi netop være al-lerhovedes taknemmelige. Vi bør være taknemmelige for, at vi ikke bliver stukket ned, når vi ferierer dér hvor vi rekvi-rerer vores slaver. Vi bør være taknemmelige for, at inventaret på vores arbejdsplads og lokale café ikke er indhyllet i fortyndet pis og lort – eller i det mindste taknemmelige for, at vi er uvidende herom. Vi bør være taknemmelige for, at det heller ikke var i dag, at det blev vores tur til at blive udsat for de mest hårræsende rædsler, så andre kan nyde tilværelsen.

Om hvis vi så er taknemmelige for disse ting? Ja, så er vi i hvert fald ikke i tvivl

Piss with your dish, sir?

om, at noget er helt skævt, og at noget helt og aldeles skal forandres. Så har vi opnået en sådan forståelse af uretfærdigheden og ufriheden, at en voldelig konfrontation må iværksættes, og det være sig yderst presserende og uundgåeligt. Ligeså presserende og uundgåeligt må en voldelig konfrontation være overfor de såkaldte uvidende, der i fred og fordragelighed skaber uretfærdighed og ufrihed gennem undertrykkelse og frådseri, uanset forbarmelse, storsind eller eftertanke. ♦

Happy Danish Thanksgiving

At falde er at leve

»... før eller senere er man nødt til at indse, at man må overgive sig til den dyriske viljeløshed i faldet, og at man ikke længere er et frit menneske, men et frit faldende menneske. Man er i kontrol, og så er man det ikke længere, og kontroltabet overtager kontrollen, og det er der også en frihed i.« – Kim Leine, Afgrunden.

Det ukendte er skræmmende. Men endnu mere skræmmende er det kendte – det sikre – for den sikre vej gennem livet, er underkastelsens vej. Sikker, fordi den skaber en illusion om forudsigelighed. I bytte for din underkastelse får du forudsigelighed, men kun så længe det er til gavn for herskerne.

Hvem kan tale om sikkerhed i en verden hvor dit liv kun har værdi som arbejdskraft og kanonføde? Under herredømmet er alle beslutninger som er af betydning ude af hænderne på os, og det er absurd at tale om sikkerhed under disse vilkår. Det eneste som er sikkert her i livet, er at ingen overlever, så hvorfor ikke vove sig ud i det ukendte? Her findes muligheden for det som er umuligt i dag; et liv levet uden at bøje nakken for nogen hersker; et liv i værdighed og oprør.

Det eneste som endnu er vores ejendom, er muligheden for at sige nej. Enhver kan spørge sig selv, om hun fortsat ønsker at underkaste sig, eller om livet bør være noget andet; noget mere end

blot at adlyde ordrer. Det er et valg mellem sikkerheden – et liv levet på herskernes nåde – og oprøret; det ukendte som har potentiale til at være alt det som ikke er. I dag, hvor både staten og kapitalismen har bemestret den kunst at opsluge ethvert oprør gennem forskellige former for deltagelse, er det eneste konsekvente standpunkt at nægte at deltage overhovedet. Det indebærer ikke blot afstandstagen, men også ødelæggelse. Identiteter, selv de oprørske, er et positivt udtryk for hvem vi er og har dermed vist sig at være en udmærket handelsvare. Det er blandt andet derfor at det at nægte at deltage er et destruktivt standpunkt. De identiteter

som vi tilbydes og selv skaber, må ødelægges inden de bliver fængsler. I benægtelsen af at deltage i samfundets reproduktion udtrykker vi os alene negativt. Vi siger kun, hvad vi ikke er og hvad vi ikke vil, for det går ikke at komme uden om ødelæggelsen som for-løsende kraft; oprøret kan ikke være andet end destruktivt.

Oprøret er et spring ind i det ukendte, en viljehandling, men efter springet kommer faldet og her må man hengive sig til kontroltabet. Sikkerhed er at blive stående på kanten af afgrunden – med livets svimlende dyb frem for sig – indtil det en dag er for sent at vælge selv. ♦

en

Ødelæg begrebet om køn

Begrebet om køn er et hierarki, en af de kontrolmekanismer, der forskelliggør og kategoriserer kroppe/mennesker. Kroppe er kategoriseret som køn baseret på deres udseende, opførsel, økonomiske/sociale/kulturelle position, og andet. Kategorierne er stablet sammen i et hierarki, hvor mænd og mænds arbejde er af højere værdi end kvinder og kvinders arbejde (husligt arbejde, unge/ældrepleje, psykologisk/socialt arbejde, fødevarerbranchen, butiksarbejde, alle jobs baseret på følelses-mæssig arbejdskraft osv.).

Kønnes kategorier bruges til at spille en rolle i kontrollen af den sociale sfære, for at opretholde social reproduktion. De skaber en kønnet opdeling af arbejde, mellem maskulin og feminin, 'mænds arbejde' og 'kvinders arbejde'. Kvinders arbejde er af lavere værdi, dårligere betalt, og ubetalt for det meste huslige arbejde. At værdisætte kvinders arbejde lavere end mænds, er et forsøg på at gøre arbejderklassekvinder økonomisk afhængige af mænd.

Den tvungne afhængighed af heteroseksuelle forhold er ligeså gammel som civilisationen og klassesamfundet. Kvinder er tvunget, strukturelt og eksplicit, ind i forhold med mænd for overlevelse og reproduktion af civilisationen. Som det udtrykkes i teksten *Against the Couple-Form*: »I stedet for et essentialistisk koncept, fordrer kvindekategorien

en kønnet form for udnyttelse og henstiller specifikke former for arbejde til en privat og ulønnet sfære.« Reproduktions-sfæren.

Økonomisk udnyttelse er ikke den eneste måde hvorpå køn kontrollerer os. På et socialt niveau, sætter køn standarder og normer for vores kroppe og adfærd. Kroppe bliver sat i kategorier baseret på sekundære kønsbaserede kendetegn såsom, stemme, adfærd, tøj/æstetik/ethnicitet osv. Disse forventninger varierer i forhold til social/kulturel situation og position. Køn regulerer kroppe efter bestemte normer for at blive aflæst som bestemte kategorier (mand/kvinde osv.). Disse normer er reguleret endnu mere stringent for kvinder, og med større straf for overtrædelse af disse. Køn er det, der fortæller kvinder at vi ikke er gode nok eller for meget af alting. Køn regulerer vores bevægelser («der er ikke sikkert om natten») og hvad vi er i stand til («det er ikke sådan kvinder gør», »kvinder bør ikke gøre dit eller dat»). Køn skaber vores angst for/ønske om at være 'mandlig' og 'kvindelig', for at imødekomme det kapitalistiske ideal om nemme identificerbare, kategoriserbare, og forventlige kroppe og handlinger. Køn kontrollerer den sociale sfære.

Kontrol og køn definerer alle aspekter af civilisationens hierarki. Kontrollen er reguleringen, normaliseringen, og (re-)produktionen af kroppe/mennesker og

rum. Den manifesterer sig gennem fængsler, politi, overvågning, grænser, køn, arbejde, rydninger, skole, racisme, gæld, xenofobi osv., og skaber en klasse bestående af dem som drager fordel, og en klasse bestående af dem som lider.

Enhver i dette miljø forstår at destruere, afskaffe hvad som helst, at smadre dit eller dat. Køn er endnu en konstruktion der skal smadres, brændes, og forsvinde. For at smadre en konstruktion, må vi smadre dens rødder. Men først, jorden der dækker og beskytter dens rødder. Politiet, racisterne, misogynisterne – patriarkerne i alle udformninger – dette er jorden, vi må grave op.

Nemmere sagt end gjort. At konfrontere politiet kræver militans (hårdførhed + årvågenhed + taktik), men militans kræver en form for engagement og forberedelse som mange ikke er klar til. I de fleste 'progressive miljøer' bliver det at gå til angreb set som værende forhastet, uklogt, eller endda reaktionært. Revolutionære ved at dem som venter på at statens angreb rammer dem, som venter på en eller anden tragedie der kan bruges som forhandlingmulighed og retfærdiggørelse for reformer, er de rigtige reaktionære. Revolutionære er nødt til at bevæge sig hinsides halve løsninger, hinsides reformer, indrømmelser og tilbage-trækninger, og presse på for at bryde med dagligdagens normalitet. Vi må presse på for et oprør imod alle former

for kontrol.

I bogen *Den kommende opstand* står der: »Målet for ethvert oprør er at være irreversibelt.« At være irreversibel betyder at rødderne er gravet op og patriarkatet, og alle former for hierarki er ødelagt. I praksis betyder det at vi har fællesskaber og rum der ikke kun er trygge, men farlige for dem som går imod vores ønsker og vores rum. Ikke bare et *safe space* for læsegrupper, men tilbageerobrede territorier i stand til at opfylde behovet for arbejderklassen/kvinder/de udstødte (fri for kønbaseret vold). Disse rum kan ikke bare blive givet til os fra et højere sted.

[...]

Vores oprør mod køn kan ikke stoppe ved identificering af eget køn, eller med en ny liste af termer som alle skal lære at respektere. Oprøret må bevæge sig hinsides disse begrænsninger, henimod fri interaktion bestående af handlinger, adfærd, seksualitet osv. Hvor dét at nyde en eller anden handling ikke kategoriserer dig til en begrænset rolle.

At være fri for kontrol indebærer at være fri for køn. At være fri for køn indebærer at være fri for kontrollens kategorisering, normalisering, og udnyttelse. ♦

Lena Kafka

Oversat til dansk af Orkanen fra Destroy Gender, It's Going Down #10

Dagdrømme om Utopia

Bog anmeldelse. I denne fine samling af tekster af både navngivne anarkistiske skribenter, ukendte arbejdere og helt anonyme, bliver man ført igennem nogle af de emner som rørte sig hos folk i Spanien omkring forrige århundredeskifte. Sidst i bogen finder man desuden »Et studie af den anarkistiske prosa« samt en kronologi over begivenheder i Spanien i perioden.

Hjernedynamit: Anarkistisk prosa fra Spanien 1880-1911. Redigeret af Lily Litvak. Oversat fra spansk af Lars Troels Møller. Det poetiske bureaus forlag, 2015. 396 s. 125 kr.

Det er ikke samfundskritik der er mangel på her, og den spænder over en bred vifte af emner; såsom folk der benytter sig af prostituerede, hvor der i høj grad bliver sat fokus på bestemte typer af mænd – de velhavende, magtbegærlige mænd, som bliver hævlet ned af forfatterne med deres forskellige historier om hvordan den mandsdominerede, kapitalistiske verden tvinger underklasseskvinde ud i prostitution. Det er samtidig også en dybere kritik af hele patriarkatet, et kritikpunkt som der desuden bliver taget fat på i mange af teksterne på forskellige måder, hvor det hele tiden er forfatternes hensigt at belyse hvordan kvinder bliver objektificeret og udnyttet af mænd, og som der ingen udvej er fra under det da- og nuværende patriarkalske og kapitalistiske system.

Prostitution blev på denne tid betragtet som det mest nedværdigende arbejde en kvinde kunne have, og der må man sige, at anarkistiske feminister i dag i langt højere grad belyser det faktum, at alle arbejdere sælger sig selv, og mange i dag vil mene at prostitution ikke er værre end så meget andet arbejde, og ikke skal ses på som noget ekstra nedværdigende. Hvad der kan undre én, er måden hvorpå kvinder bliver omtalt af forfatterne, som ikke stemmer overens med deres ellers meget feministiske idéer. Flere gange støder man på ideen om at kvindens handlinger kan krænke både hendes eg-

en og familiens ære. Proletarkvinderne bliver desuden nærmest omtalt som helgener, hvoraf deres jomfruelighed er det mest dyrebare, og de er altid smukke, dydige og underdanige.

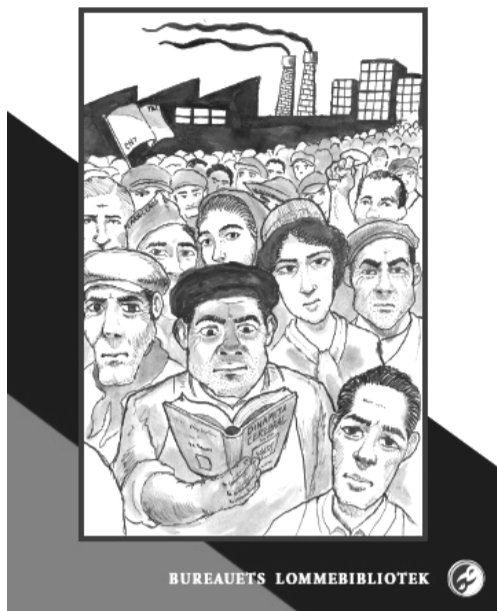
Hvad der tilsyneladende fyldte meget for anarkisterne på denne tid, var særligt tanker om fri kærlighed (polyamori etc.), som i teksterne bliver betragtet som noget nær den ultimative frihed kvinder vil opnå i den frie verden. Det hænger formentlig i høj grad sammen med tiden de er skrevet, hvor kvinder i meget højere grad end i dag var underlagt manden, særligt i indgåelsen af ægteskabet, som denne tanke om fri kærlighed også var et klart oprør imod. Hvad jeg savner i teksterne er den fanden i voldske oprørske kvinde, der tager sagen i egne hænder og stikker et misogynt, kapitalistisk røvhul ned.

Kritik af arbejde generelt er der også at finde iblandt teksterne. Det sker i form af eksempler på hvordan kapitalisterne udnytter arbejderklassen. Som arbejder er du en vare der kan købes og sælges, og smides ud når du er 'ubrugelig'. Den utrolig fint fortalte historie om *Kviksølvstudsens*, som handler om en minearbejder der har fået kviksølvforgiftning, og er mere død end levende i en alder af 48, er et godt eksempel på denne form for kritik.

Dernæst er der flere historier som omhandler religionskritik, men desværre også nogle som har tendens til at falde over i det man kalder kristen anarkisme. Fortællingen *Den nye Kristus* er et godt eksempel herpå. I denne historie stiger Jesus ned fra korset, og giver de troende på knæ foran ham en lang svada om hvordan de har misforstået hans ord, og

HJERNEDYNAMIT

Anarkistisk prosa fra Spanien
1880-1911

at hans pointe havde været at ingen skulle bøje sig for autoriteter og alle skulle være lige. Selvom det Jesus 'stiger ned' og siger er ganske fint, så finder jeg det utrolig problematisk at bruge en profet, selvsagt en autoritet, til at formidle det budskab. Det kan aldrig være andet end selvmodsige, og derfor læser jeg det mere som noget kristen anarkisme.

Til slut skal nævnes de ret så detaljerede og fint fortalte historier om Utopia, som der ikke overraskende, er nogle forskellige ideer om hvordan tager sig ud. I den ene, *Amoria*, er det billede man får af stedet en ø, hvor man lever som man kan

i overensstemmelse med den omkringliggende natur. I de to andre tekster bliver det noget sci-fi agtigt, hvor troen på at teknologi og videnskab vil løse alle vores problemer er forestillingen, hvilket der desværre også stadig er en uforståelig stor del der tror på i dag. Man kunne dog alligevel forestille sig at forfatterne ville have et noget anderledes billede af deres Utopia, hvis de skulle skrive om dem i dag.

Prosateksterne er selvsagt ikke lange analyser af hvorfor staten, kapitalismen og autoriteterne skal dø, men derimod korte, fint fortalte og meget indlevelsrigt historier, som med få ord må få enhver til at hade ovenstående. Hvad der er gennemgående for alle teksterne er at de er skrevet med hjertet, og man vil derfor opleve at komme på en vild rutsjebanetur igennem hele følelsesregistret.

Selvom teksterne er over hundrede år gamle, er de bestemt stadig interessante og hyggelige at læse. De bærer selvfølgelig præg af deres samtid, særligt i forhold til hvordan man forestiller og/eller ønsker sig at oprøret skal starte, som man her forestillede sig bondeoprør og generelt proletariatets oprør. Der er så godt som intet skrevet om individets oprør. Når der i enkelte tekster bliver omtalt oprør, såsom i *Triumfen*, så er det altid i form af »masserne« og »folket«, og det bliver derfor den velkendte kontrarevolutionære idé om at man må vente med at gøre oprør til der er et eller andet uvist antal mennesker som står bag én. På trods af det, er det uden tvivl forfatterens hensigt med historierne, at vække ideen om oprør hos det enkelte individ. ♦

Sig

Universitetet som medskyldig

med universitetets vision. Ikke den politisk korrekte vision, som særligt de humanistiske uddannelsesinstitutioner sælger sig selv med, hvor begreber som frihed, udvikling, moral og kritik skamløst misbruges. Derimod den vision som universiteterne i virkeligheden forguder, nemlig at den videregående uddannelse er en strengt rammestyret institution, hvis formål er at modellere ambitiøse unge fra middelklassen, indtil de er klar til at indtage en privilegeret position i samfundet og føre arven videre.

For uddannelsesinstitutionerne (læs: staten) handler det om at skabe de rammer, der skal sikre at de studerende (fortsat) indordner sig og finder deres retmæssige plads i samfundet; at de spiller spillet. For de studerendes vedkommende, er der nok nogle der i begyndelsen drømmer om at skabe reel forandring. Billedstormere, der besidder idealer om at være med til at forandre samfundet til det bedre, rive op i de reaktionære, bekæmpe uretfærdigheden. De vil absorbere viden, for så at bruge den mod det bestående. Nye analyser af fattigdom og politibrutalit, sociale medier, klimakriser, køn og racisme. Pludselig nærmer virkeligheden sig imidlertid, og nu skal man til at være realistisk og voksen. Universitetsboblen er på sit bristepunkt og hinsides ligger en verden udenfor. Her handler det om karriere, om prangende lønforhold, så man kan få sit, og ikke mindst anerkendelse gennem publikationer, konferencer og de faglige skulderklap fra 'lokalsamfundet'.

Den akademiske verden har gennem tiden formået at udtænke afskillige skarpe og hårdtslående kritikker mod det bestående, uanset forskningsfelt. Problemet er bare, at disse kritikker under universiteternes kontrol ikke udmønter sig. Det

er tankens og talens forherligelse, analyse og fortolkning som hjernegymnastik, perspektiveringens og tværfaglighedens onani, og det er fuldstændigt handlingslammet. De studerende skal vide, at disse kritikker foreligger, men de skal ikke handle på dem. Det er meningen i læsningen af Foucault, at man opnår en forståelse af idiomet 'viden er magt', og hvordan individets handlerum hæmmes, men man skal på ingen måde gøre oprør mod denne samfundskonstruktion. Hvis en analyse, idé, teori osv. fordreder mærkbar handling mod det eksisterende samfund, ville den på universitetet for længst være blevet afsporet med mærkatet 'uddateret' og 'irrelevant', måske endda 'uvidenskabelig'.

Universitetets beskytter og bidragsyder, staten, er selvsagt ikke interesseret i at lære folk, hvordan man modsætter sig det bestående. De beskytter deres interesser, og man kan ikke forestille sig andet. Men hvad med universiteterne selv? Uanset pres fra oven har de gjort det til deres opgave at adskille tanke og handling. Som anarkist er det svært at finde noget mere bekymrende, for det betyder på samme tid, at idealet om den frie vidensdeling, den grænseløse kritik, og det frie rum til fordybelse er til at lukke op og skide i. Når noget i samfundet er galt, når undertrykkelsen består og autoriteterne blomstrer, kan man ikke stoppe sin kritik ved en fetisering af ordet og tanken. Hvis man med sit forskningsarbejde blot lader som om at ville forårsage reel forandring til det bedre, så er det bedre helt at lade være. Der er ikke brug for kritikker af herredømmet, når de ikke fordrer handling, når det bare er for sjov, når det er for at tjene fede penge, eller blive anerkendt for sit hårde, i sandhed værdiløse arbejde. ♦ Emeritus

»Oprøret behøver alting: blade og bøger, våben og sprængstoffer, eftertanke og bandeord, gift, knive og ildspåsettelse. Det eneste interessante spørgsmål er, hvordan vi kombinerer dem.«

Det
Anarkistiske
Bibliotek

da.theanarchistlibrary.net

Hvor kan du få »Orkanen«?

- Demos
- Internationalt forum
- Bogcaféen Halmtorvet
- Bogcaféen Barrikaden
- Bumzen
- Nyt forum (Christiania)
- Paramount (Roskilde)
- Amok (Århus)
- AFUK
- Det Fri Gymnasium

- Opdager du at et af disse steder ikke har flere blade, så send os en mail, så kommer vi forbi med flere hurtigst muligt.
- Bor du uden for København kan du få bladet tilsendt med posten. Tag kontakt.
- Vi søger distributører! Har du lyst til at sprede bladet, så tag kontakt: orkanen@riseup.net

Bidrag til »Orkanen«

Vi modtager: Artikler (ca. 5000 anslag), læserbreve (ca. 2500 anslag), billeder, tegninger, digte o.a. Send per e-mail. Vi accepterer tekster på dansk og engelsk.
Næste nummer: Den 6. januar
Deadline: Den 1. januar
Kontakt: orkanen@riseup.net
Oplag: 3. oplag. Samlet oplag: 250
Tidligere numre og PGP: orkanen.noblogs.org

Contribute to "Orkanen"

We receive: Articles (about 5000 keystrokes), letters (about 2500 keystrokes), images, poems, etc. Send by e-mail. We accept texts in Danish and English.
Next issue: 6th of January
Deadline: 1st of January
Contact: orkanen@riseup.net
Circulation: 3rd print. Total circulation: 250
Previous issues and PGP: orkanen.noblogs.org

PGP fingerprint:
A7A8 69A9 0991 0880 5888 305B 59A1 75FA D5C6 09C3